

Sygn. akt I ACa 147/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jerzy Nawrocki
Sędzia:	SA Ewa Lauber-Drzazga (spr.)
Sędzia:	SA Walentyna Łukomska-Drzymala
Protokolant	Sekretarz sądowy Magdalena Szymaniak

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2014 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa Z. K.

przeciwko (...) w W.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 10 września 2013 roku, sygnatura akt I C 1195/11

I. oddała apelację;

II. zasądza od powoda Z. K. na rzecz pozwanego (...)

(...) w W. kwotę 1.800 (tysiąc

osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

I ACa 147/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 września 2013r. Sąd Okręgowy w Zamościu zasądził od pozwanego (...) w W. na rzecz powoda Z. K. kwotę 50.000zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 50.000zł tytułem odszkodowania, oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu.

Wyrok Sądu Okręgowego został oparty na następujących ustaleniach:

W dniu (...) syn powoda, 25-letni D. K. poniósł śmierć w wypadku drogowym.

D. K. był właścicielem komisju samochodowego w działalności którego wspierał i pomagał mu powód. Faktycznie powód w 2004 roku przekazał mu własny komis samochodowy, wyuczył syna prowadzenia tej działalności, jeździł z

nim po samochody za granicę, pomagał prowadzić dokumentację, pokazywał samochody do sprzedaży kontrahentom. W związku z tym syn płacił mu po 1.000 zł miesięcznie nie zawierając formalnie umowy o pracę.

Powód był dwukrotnie żonaty i rozwiedziony. Z pierwszego małżeństwa miał dwie córki i nieżyjącego syna. Syn był wychowany w domu rodzinnym powoda, a gdy miał 12 lat jego matka wyjechała do W. i synem zajmował się ojciec z dziadkami.

Po śmierci syna życie powoda od strony psychicznej zmieniło się diametralnie, podjął leczenie psychiatryczne i korzystał z pomocy psychologicznej. Rozpoznano u niego zaburzenia adaptacyjne z typowymi objawami (żał, smutek, zaburzenia snu).

Powód nadal cierpi z powodu utraty syna, ale jego stan depresyjny jest skutkiem różnych, także innych czynników takich jak ogólny zły stan somatyczny zdrowia, udział w wielu stresujących postępowaniach sądowych, pogarszająca się po utracie syna sytuacja zawodowa i finansowa powoda, czy wreszcie sama osobowość powoda.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, iż odpowiednią kwotę zadośćuczynienia za doznaną przez powoda krzywdę stanowi 50.000zł (art. 448 kc w zw. z art. 24 kc). Również odszkodowanie za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej określił na 50.000zł (art. 446 § 3 kc). Jako nieudowodnione oddalił powództwo w zakresie renty miesięcznej.

Od tego wyroku w części zasądzającej zadośćuczynienie powód złożył apelację zarzucając naruszenie art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc i art. 23 kc przez błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że zasądzona na rzecz powoda kwota 50.000zł tytułem zadośćuczynienia jest kwotą odpowiednią do doznanej krzywdy.

Wskazując na powyższe powód wnosił o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie na jego rzecz dalszej kwoty 30.000zł ponad już zasądzone 50.000zł zadośćuczynienia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Niewątpliwie śmierć syna była dla powoda ciężkim przeżyciem jednakże ujawnione u powoda zaburzenia depresyjne miały swoje źródło nie tylko w samej śmierci, ale były spowodowane również czynnikami organicznymi i osobowościowymi.

Jak wynika z opinii biegłego psychiatry, u powoda rozpoznano zaburzenia o złożonej etiologii. Powodem jego złego samopoczucia psychicznego była pogarszająca się sytuacja zawodowa i finansowa, liczne sprawy sądowe. Trudności przystosowawcze pogłębione zostały przez występujące u powoda utrwalone, dezadaptacyjne wzorce przeżywania i zachowania z tendencją do nieufności, niewybaczenia krzywd, poczuciem niesprawiedliwości.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny nie ma podstaw do kwestionowania przyjętej przez Sąd Okręgowy kwoty zadośćuczynienia.

Podwyższenie tej kwoty mogłoby mieć miejsce jedynie wówczas gdyby była ona rażąco zaniżona, co nie ma miejsca w niniejszej sprawie.

Należy także zauważyć, iż zasądzając na rzecz powoda odszkodowanie za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej (art. 446 § 3 kc), Sąd Okręgowy miał na uwadze nie tylko pogorszenie sytuacji materialnej powoda, ale również niekorzystne zmiany w sferze dóbr niematerialnych, które bierze się pod uwagę również przy określaniu wysokości zadośćuczynienia.

Z tych względów i na podstawie art. 385 kpc i art. 108 § 1 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.